

га и да се прѣструвамъ, че обичамъ, когато нѣкой ми е противенъ; азъ негома да гледамъ съ спокойствие това прѣструвание и лицемѣрие. —

Оставете ме, за Бога, оставете ме!

Старата жена я гледаше слисана. Тя не можеше да си повѣрва ушитѣ.

— Ама какво говоришъ, Ано! Да не си наприказвала такива приказки на Пашанка? — Господи, какво ми стигна главата!

— Наговорихъ му, защото ми дотежа; защото съмъ права. Сестра ми ще охтикяса отъ негова разваленъ животъ, а той дошелъ умъ да ми дава.

Ами да бѣше викнала като тебе, нали?

— Да, нека викне, нека вички, които не сж доволни при това лицемѣрие, викнемъ колкото гласъ държи, та нека видимъ ще има ли Пашанковци. — И тя се задѣха и седна изморена.

— Умътъ ми не стига веки! Господи, такива думи да му каже! Че нали ще имъ убиешиъ живота. Или по твоя ти се хареса!

Ана мълчеше, задѣхана отъ възмущение. Въ душата ѝ ведно съ възмуцението противъ Пашанка се възмогна и толкова смѣлостъ, че тя се почувствува силна да възстане прѣдъ всѣки, който би я удрѣквалъ. И убодрена, тя пакъ стана и почна да ходи азъ стаята.

Тя чувствуваше, че въ нея се възвзема оная смѣлостъ, каквато имаше въ мѣнастира и нѣкакъ вѣдро ѝ ставаше на душата. И вглѣбена въ себе си, трѣгна изъ стаята, забравила, че майка ѝ е при нея.

Старата жена дълго гледа дѣщеря си и съ съкрушена душа излѣзе вънъ.

Ана не забѣлѣза кога излѣзе майка ѝ и още продължаваше да ходи изъ стаята. Ходѣйки тя усѣщаше, че става по-силна и това е убодряваше. Но отъ вънъ се дочу познатъ на нея гласъ и тя промѣни лице. — Сама ли е? — питаше гласа.

Ана чу тоя гласъ — той като че подсѣчи краката ѝ.

Тя се почувствува уморена и седна до провореца, гърбомъ къмъ вратата.

Добри отвори вратата.

Щомъ я видѣ гърбомъ, той застапа до вратата, като че нѣщо го спрѣ. Въ този мигъ той не знаеше какво да прави. Дълго гледа жена си и съ въздишка ми-